

[Ninn-Hansen.]

forsikringen er frivillig, eller måske netop fordi den er frivillig, er hele befolkningen interesseret i, hvordan ordningen bliver. Det er jo ikke noget uvæsentligt for befolkningen, at der opnås tilfredsstillende adgang til økonomisk at sikre sig imod den ulykke, som svær sygdom altid vil være. Det er heller ikke noget uvæsentligt, om ordningen får en sådan karakter, at det rette tillidsforhold mellem patient og læge kan opnås. Selve behandlingsformen, muligheden for den rigtige hjælp, er noget, der er nærværende for mange, og jeg tror f. eks. ikke, at vi med dette lovforslag har lagt det tilstrækkelige grundlag for en speciallægeordning. Har vi i det hele taget med det lovforslag, som regeringspartierne så begejstret tilslutter sig, opnået nogen som helst sikkerhed for, at vi kan bevare det, der har været værdifuldt i vor hidtidige lovgivning? Er der ikke alt for mange ukendte faktorer? Det hjælper jo dog så lidt at få en rammelovgivning, hvori de enkelte paragraffer måske kan virke bestikkende, hvis rammerne ikke kan udfyldes af dem, der skal bære ordningen igennem, sygeforsikringsorganerne og lægerne. Om der nås positive løsninger her, vedrører i allerhøjeste grad nuværende og kommende patienter.

Det, der præger lovforslaget mest, er usikkerhed. Der er usikkerhed om de økonomiske virkninger for staten. Den højtærede socialminister anslog i bemærkningerne til lovforslaget en merudgift for staten på 16,5 mill. kr. årligt. Denne merudgift er efter de stillede ændringsforslag i betænkningen ved nye medicintilskud forøget med 10 mill. kr.

Der er også den største usikkerhed med hensyn til forslaget virkninger for medlemmerne af sygeforsikringerne. Det gælder for fortsættelseskassernes medlemmer, som man altså ønsker skal være omgivet af usikkerhed. Men det gælder så sandelig også for sygekassernes medlemmer. Det har stedse været fremhævet som noget afgørende, at sygeforsikringsordningen skulle bæres af overenskomster mellem lægerne og sygekasserne. Da forslaget om ophævelse af sygekassegrænsen blev stillet i kommissionen, blev det fra næsten alle sider fremhævet, at herved gjorde man det ikke

muligt at opnå overenskomster. Vi har os for den modstand. Alle de, der er bærere af sygeforsikringsordningen, har været imod denne ophævelse og har søgt at arbejde på, at grænsen opretholdes. Men hvordan er det med ansvarsfølelsen hos dem, der vil gennemføre denne lovgivning over for det, man har betragtet som den afgørende betingelse, nemlig overenskomster mellem lægerne og sygekasserne? Hvis der nu ikke kommer overenskomster, hvem skal så betale den reform, som den højtærede socialminister er så glad for? Skal det være staten, der skal yde endnu mere end de allerede foreslåede merudgifter, eller skal det være sygekassernes medlemmer? Vil man bringe dem, der er økonomisk dårligst stillet her i landet, i den situation, at de selv skal samle pengene sammen til lægebesøg? Så meget mener jeg dog vi må have klarhed over, inden dette lovforslag vedtages.

Har de udtalelser, der har været fremme om vanskelighederne ved at opnå nye overenskomster, slet ikke foruroliget den højtærede socialminister, regeringspartierne eller sygekasserne? Den ligegyldighed, regeringspartierne har vist over for lægernes henvendelse, har man ikke mødt, når sygekasserne har fremsat udtalelser over for udvalget. Vi fik fra hele landet udtalelser fra sygekassernes centralforeninger angående oppositionens ændringsforslag. Ledelserne i sygekassernes centralforeninger udtalte sig frimodigt på alle medlemmers vegne. Jeg tror med lige så stor ret, at lægekredsens centraludvalg kunne have udtalt sig på alle patienters vegne. Men regeringspartierne følger prompte sygekassernes centralforeningers anmodning om at søge en hurtig gennemførelse af lovforslaget, medens lægernes henvendelse bliver bagatelliseret. Det må dog betragtes som en kendsgerning, at lægerne er en betydningsfuld faktor i hele sygdomsbekæmpelsen.

Den højtærede socialminister har også ved første behandling givet udtryk for, at han ville tage hensyn til lægerne. Jeg henviser til ministerens udtalelse i Folketings-tidende for 1959-60, spalte 1420, hvor socialministeren siger, at lægerne bør have gode arbejdsvilkår.

Den udtalelse kan kun opfattes som et tilsagn, men det er der måske ingen der hæfter sig ved nu, skønt socialministerens